

ELIZABETH MCNEILL

Nine and a half weeks

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Nine and a Half Weeks*
Oorspronkelijke uitgever: E.P. Dutton, New York, 1978
Vertaling: T.R. Noto Soeroto
Omslagontwerp en beeld: Studio Marlies Visser
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 1978 Elizabeth McNeill
Copyright voor de Nederlandse taal
© 2013 Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 091 0 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE EERSTE KEER dat we met elkaar naar bed gingen, hield hij mijn handen boven mijn hoofd vast. Ik vond het fijn. Ik vond hem leuk. Hij had erg wisselende stemmingen, wat ik romantisch vond; hij was grappig, levendig, interessant om mee te praten, en hij gaf me genot.

De tweede keer pakte hij mijn sjaal van de vloer die ik had laten vallen toen ik me uitkleedde, en zei glimlachend: 'Vind je het goed als ik je blinddoek?' Niemand had me eerder in bed geblinddoekt en ik vond het leuk. Ik vond hem zelfs leuker dan de eerste nacht en later glimlachte ik onophoudelijk terwijl ik mijn tanden poetste: ik had een buitengewoon bedreven minnaar gevonden.

De derde keer bracht hij me herhaaldelijk op de rand van klaarkomen. Toen ik opnieuw buiten zinnen was en hij weer ophield, hoorde ik mijn stem, los van mijn lichaam als het ware boven het bed, hem smeken om

door te gaan. Hij deed wat ik vroeg. Ik begon verliefd op hem te worden.

Toen ik de vierde keer opgewonden genoeg was om er niet zo op te letten gebruikte hij dezelfde sjaal om mijn polsen samen te binden. Die ochtend had hij dertien rozen naar mijn kantoor gestuurd.

HET IS ZONDAG, bijna eind mei. Ik breng de middag door met een vriendin, die meer dan een jaar geleden is weggegaan bij de zaak waar ik werk. Tot ons beider verbazing hebben we elkaar gedurende de tussenliggende maanden meer gezien dan toen we nog samen op hetzelfde kantoor werkten. Ze woont in de binnenstad en er is een kermis bij haar in de buurt. We hebben gelopen en stilgestaan en gepraat en gegeten en ze heeft een snoezig, gedeukt zilveren pillendoosje gekocht bij een van die stalletjes die oude kleren, oude boeken en zogenaamde 'antieke' rommeltjes verkopen, en grote schilderijen van droevige vrouwen met dikke korsten verf in de hoeken van hun roze monden.

Ik overleg met mezelf of ik inderdaad terug zal gaan naar de tafel waar ik een kanten sjaal in mijn handen heb gehad, die mijn vriendin maar vies vond. 'Hij was vies,' zeg ik luid tegen haar rug, een eindje voor me

uit, in de hoop dat ze me zou horen boven het lawaai uit. ‘Maar kun je je hem dan niet voorstellen, gewassen en versted...’ Ze kijkt om over haar schouder, drukt haar rechterhand tegen haar oor, wijst op een vrouw in een heel ruim herenkostuum die met verve alles uit een drumstel probeert te halen, rolt met haar ogen en draait zich om. ‘Gewassen en versted,’ schreeuw ik, ‘kun je hem je niet gewassen voorstellen? Ik denk dat ik terug moet gaan en hem kopen, er is vast wel iets mee te doen...’ ‘Doe het dan maar,’ zegt een stem vlak bij mijn linkeroor, ‘en vlug ook. Voor zij je hoort in dit lawaai heeft een ander hem al gekocht en gewassen.’ Ik draai me snel om en werp de man vlak achter me een geërgerde blik toe, kijk dan weer voor me en probeer mijn vriendin in te halen. Maar ik zit letterlijk vast. De menigte is van een trage schuifelpas tot algehele stilstand gekomen. Vlak voor me staan drie kinderen jonger dan zes jaar, alle drie met druipende Italiaanse ijsjes, de vrouw rechts van me zwaait vervaarlijk met een falafelbrood, een gitarist heeft zich bij de drummer gevoegd en het publiek staat geboeid te luisteren; men eet wat, geniet van de frisse lucht en is zeer welwillend. ‘Dit is een kermis, de eerste van het seizoen,’ zegt de stem bij mijn linkeroor. ‘Mensen praten met onbekenden, wat zou de kermis anders voor zin hebben? Ik ben nog steeds van mening dat je terug moet gaan en hem kopen, wat het ook is.’

De zon is schel, toch is het helemaal niet heet, maar zoel; er is een stralende hemel, de lucht is zo fris als in

een stadje in Minnesota; het middelste kind voor me heeft zojuist om de beurt een lik genomen van de ijsjes van zijn vriendjes, dit is werkelijk een van de verrukkelijkste zondagmiddagen. ‘Alleen maar een vieze sjaal,’ zeg ik, ‘niet veel waard. Toch is het ingewikkeld handwerk en hij kost maar vier dollar, de prijs van een bioscoopje, ik denk dat ik hem toch maar koop.’ Maar nu kunnen we helemaal geen kant meer op. We staan tegenover elkaar en glimlachen. Hij draagt geen zonnebril en kijkt met toegeknepen ogen op me neer; zijn haar valt over zijn voorhoofd. Zijn gezicht wordt aantrekkelijk als hij praat, zelfs nog meer als hij lacht; op foto’s ziet hij er waarschijnlijk afschuwelijk uit, denk ik, zeker als hij beslist serieus voor de camera wil gaan staan. Hij draagt een gerafeld, lichtroze overhemd, met opgerolde mouwen; de kakibroek zit te ruim – in ieder geval niet hip, denk ik. De manier waarop een broek zit is een van de weinig overgebleven, zij het niet altijd betrouwbare manieren om iemand in te schatten – tennisschoenen zonder sokken. ‘Ik loop wel met je mee terug,’ zegt hij, ‘je vriendin raak je niet kwijt, het hele gedoe is maar een paar blokken lang, jullie komen elkaar vroeg of laat wel weer tegen, behalve natuurlijk als zij besluit de wijk uit te gaan.’ ‘Dat doet ze niet,’ zeg ik, ‘ze woont hier.’ Hij is begonnen zich met zijn schouders een weg terug te banen naar waar we vandaan gekomen zijn en zegt over zijn schouder: ‘Ik ook. Mijn naam is...’

HET IS NU DONDERDAG. We hebben zondag en maandag buitenshuis gegeten, op dinsdag bij mij thuis en koude hapjes van Zabar op een feestje van een collega op woensdag. Vanavond kookt hij in zijn flat. We zitten in de keuken en praten, terwijl hij een salade maakt. Mijn aanbod om te helpen heeft hij afgeslagen, hij heeft ons allebei een glas wijn ingeschonken en me zojuist gevraagd of ik nog broers of zusters heb, als de telefoon gaat. ‘Nou nee,’ zegt hij, ‘nee, vanavond komt ’t me slecht uit, echt. Nee, zeg ik je, die troep kan wel tot morgen wachten...’ Het is lang stil, terwijl hij gezichten tegen mij trekt en zijn hoofd schudt. Ten slotte barst hij uit: ‘Ach, jesus. Goed dan, kom maar hierheen. Maar niet langer dan twee uur, ik zweer je, als je niet binnen twee uur klaar bent, kan je opvliegen, ik heb plannen voor vanavond...’

‘Die idioot,’ kreunt hij tegen me, ontevreden en schaapachtig. ‘Ik wou dat ik hem nooit meer zag. Het is

een beste jongen om een biertje mee te drinken, maar het enige wat hij met me gemeen heeft is dat hij op dezelfde baan tennis speelt en voor dezelfde firma werkt, waar hij steeds weer achter raakt en dan een spoedcursus voor zijn huiswerk nodig heeft, 't lijkt de middelbare school wel. Hij is niet al te slim en er zit geen greintje pit in. Hij komt om acht uur hier, het oude liedje, 't een of ander dat hij twee weken geleden al had moeten doen, en nu is hij in paniek. Maar wij gaan wel naar de slaapkamer en jij kan hier televisiekijken.'

'Ik ga liever naar huis,' zeg ik. 'Nee, dat niet,' zegt hij. 'Ga niet naar huis, dat is nu net waar ik al bang voor was. Kijk, we gaan eten, jij gaat een paar uur iets doen, je moeder bellen, of iets anders waar je maar zin in hebt, en als hij weg is zullen we het nog gezellig hebben, het is dan pas tien uur, goed?' 'Over het algemeen bel ik mijn moeder niet als ik een paar uur zoet moet brengen,' zeg ik. 'Ik heb een hekel aan een paar uur niets doen, punt uit, ik wou dat ik wat werk bij me had...' 'Zoek maar uit,' zegt hij, 'wat je maar wilt, geneer je niet,' terwijl hij me zijn aktentas gretig toesteekt en mij aan het lachen maakt.

'Goed dan,' zeg ik. 'Ik vind wel iets te lezen. Maar ik ga naar de slaapkamer en ik wil niet dat je vriend zelfs maar weet dat ik hier ben. En als hij er om tien uur nog is, kom ik op een bezemsteel naar buiten met een laken over mijn hoofd en maak wulpse gebaren.' 'Geweldig.' Hij straalt. 'In ieder geval zal ik de tv er neerzetten, voor het geval je je gaat vervelen. En na het eten hol

ik naar de kiosk een straat verderop en haal een stapel tijdschriften voor je om wulpse gebaren in op te zoeken waar je uit jezelf wel eens niet op zou kunnen komen.' 'Bedankt,' zeg ik en hij grijnst.

Na de sla en de biefstuk drinken we koffie in de zitkamer terwijl we naast elkaar zitten op een lage bank die bekleed is met blauw katoen, dat op de armleuningen bijna tot grijs verbleekt is en gerafeld is aan de biezen. 'Wat dóé je toch met die koffie?' vraag ik. 'Doen,' herhaalt hij verbaasd, 'niets, het is in een percolator gezet, is hij niet goed?' 'Luister,' zeg ik, 'die tijdschriften, daar houd ik je later nog wel eens aan, als je die Gide voor me wilt pakken in dat glimmende witte omslag, op de bovenste plank in de eetkamer, de rug viel me op tijdens het eten. Die man is voor mij altijd wulps genoeg geweest.' Maar als hij het boek pakt, blijkt het in het Frans te zijn. En de Kafka, die naar beneden viel toen hij Gide ertussenuit haalde, is in het Duits. 'Geeft niet,' zeg ik. 'Heb je misschien *Belinda's Liefdesverdriet*? Of nog beter misschien *Passies in een Stormnacht*?' 't Spijt me,' zegt hij, 'ik denk niet dat ik iets dergelijks heb...' Zijn voorzichtige, gegeneerde toon ergert me nog meer. 'Oorlog en Vrede dan,' zeg ik hatelijk. 'In die zeldzame, uitzonderlijke Japanse vertaling.'

Hij legt de twee boeken die hij in zijn hand had neer en slaat zijn arm om mij heen. 'Lievelling...' 'Bovendien,' zeg ik, op een toon even onvriendelijk en uit de hoogte als ik me voel, 'is het een beetje voorbarig mij lieveling te noemen, vind je niet? We kennen elkaar pas zesenne-

gentig uur.' Hij trekt me naar zich toe en drukt me stevig tegen zich aan. 'Luister, ik kan je niet zeggen hoezeer het me spijt, dit is een noodoplossing, een halvegare... Ik zal 't afbellen.'

Hij draait zich nog niet om naar de telefoon, of ik voel me belachelijk. Ik schraap mijn keel, slik hoorbaar en zeg: 'Laat maar. Ik heb alleen al twee uur nodig om de krant te lezen en als je me iets geeft om op te schrijven, schrijf ik een brief die ik twee maanden geleden al had moeten maken, 't zal mijn geweten goeddoen. Een pen heb ik ook nodig.'

Hij grijnst opgelucht, loopt naar een groot eiken bureau aan de andere kant van de zitkamer, komt terug met een stapeltje mooi, crèmekleurig papier; geeft me de vulpen uit de binnenzak van zijn jasje en sleept de televisie naar de slaapkamer. 'Ik hoop werkelijk dat je het niet al te erg vindt,' zegt hij. 'Dit zal niet meer gebeuren.' Ik kan niet vermoeden hoe grondig hij zijn belofte zal houden.

Tegen de tijd dat de huisbel gaat, heb ik me op zijn bed geïnstalleerd en leun tegen een van de kussens die ik tegen de muur aan gezet heb, met opgetrokken knieën, zijn dikke pen stevig en gemakkelijk in mijn hand. Ik hoor twee mannen elkaar begroeten, maar als ze eenmaal aan het praten zijn kan ik nauwelijks de woorden van elkaar onderscheiden.

Ik schrijf de brief ('... ontmoette deze man een paar dagen geleden, het begon leuk, heel anders dan met Gerry, die op het ogenblik overgelukkig is met Harriet,

je kent haar wel...') sla een vluchtige blik in de *Times*, kijk naar mijn horoscoop in de *Post*: 'Theorieën worden eenvoudig uiteengezet en weersproken omdat iedereen weet wat ze inhouden. Houd de vroege uren vrij voor dringende aankopen.' Ik zou best mijn horoscoop willen begrijpen, denk ik, al was het maar één keer in mijn leven. Ik strek mijn benen, ga onderuit op het krakende kussen liggen. In de uren die ik nu met hem heb doorgebracht, heb ik weinig aandacht aan de omgeving besteed. Nu valt me op dat er niet zoveel is om naar te kijken. Het is een grote, hoge kamer, de vloer bedekt met dezelfde grijze vloerbedekking als de gang en de zitkamer. De muren zijn wit, helemaal kaal. Het bed op de vloer met zijn dunne schuimrubberlaag is extra groot en lijkt klein. De lakens zijn wit – schoon, merk ik, net zoals maandag, hoe vaak verschoont die man zijn lakens? – de deken lichtgrijs, er is geen spreid. De twee hoge ramen in de muur links van het bed worden bedekt door witgeschilderde bamboe zonwering. Aan de ene kant van het bed staat de stoel met de tv erop; een nachtkastje van hetzelfde hout als het bed staat aan de andere kant. De lamp op het kastje heeft een witte kap en een ronde, wit met blauwe voet – het soort dat van een Chinese vaas gemaakt wordt – en een 75-watt lampje. Ik ben blij met de elegante lampvoet, maar denk: waar hij het dan ook wel mag doen, hij leest zijn boeken in de oorspronkelijke taal duidelijk niet in bed; waarom zou iemand een van de meest voldoening gevende genoegens die er zijn willen missen? 't Enige wat hij nodig heeft is beter licht,

een paar kussens meer en een leeslamp...

Ik vraag me af wat hij van mijn slaapkamer vond. Nog niet half zo groot als de zijne, door mijzelf en twee vriendinnen geschilderd in een vaag bleekroze, de kleur waar ik bijna drie maanden lang moeite voor gedaan had om hem zo te krijgen. Het was de moeite waard geweest. Ik vraag me af wat hij vond van de gebloemde, gewatteerde deken, de bijpassende gordijnen, lakens en slopen, de drie versleten Griekse losse kleden, de snuisterijen van elk van mijn reizen die zich boven op de kist, de toilettafel, de boekenplank verdringen; de bergen oude post, tijdschriften en pockets in stapels op de vloer aan weerszijden van het bed, de drie lege koffiebekers, de boordevolle asbakken, het bakje van de afhaal-Chinees – leeg, maar met een vork er nog in; de vuile was in een sloop gestouwd, die in een hoek geleund staat; de krantenfoto's van Al Pacino en Jack Nicholson in de lijst van de spiegel boven de tafel gestoken, samen met een foto van mijn breeduit lachende ouders en eentje van mijzelf met een vierjarig neefje in Coney Island; en een ansichtkaart van de Noorse fjorden, gestuurd door een vriend, en eentje van de Siciliaanse kapel waar ik twee jaar geleden zo weg van was. En de ingelijste covers van *The New Yorker* aan de muur en kaarten van alle landen waar ik geweest ben, met rode cirkels om bijzondere steden; en mijn favoriet: een menu vol vlekken in een sierlijke zilveren lijst, Lüchow, het eerste restaurant in New York waar ik ooit geweest ben, twaalf jaar geleden.

Deze kamer hier nu, zeg ik tegen mezelf, is te saai om saai genoemd te worden. Hij is sober, als je goedhartig wilt zijn, of chic, als je onwaarachtig wilt zijn, of vervelend als je eerlijk wilt zijn. Het is in ieder geval niet wat je noemt een gezellige kamer. Heeft nog nooit iemand hem verteld dat mensen dingen aan de muur hangen? Met zijn baan zou hij zich best wat leuke platen kunnen veroorloven; en voor het bedrag dat hij voor die monsterlijke Stella betaald moet hebben, zou hij zijn muren met bladgoud kunnen bedekken...

De stemmen zijn nu luider. Het is bijna negen uur. Ik sta van het bed op en loop langs de hoge ladekast met de sierlijke koperen handvatten en wat lofwerk in het hout; ernaast een lange, smalle Parsonstafel met net zo'n lamp erop als op het nachtkastje en stapels vakbladen. En dan komt de kleerkast. Die is breed met twee in het midden sluitende deuren. De rechter kraakt luid als ik ze allebei opentrek: ik sta doodstil, houd mijn adem in. Maar de stem van de onbekende bezoeker is bijna in een jammerklacht overgegaan, terwijl die van hem zachtjes voortkabbelt, diep en beheerst. Ik voel me een dief; zo hoort 't ook, vertel ik mezelf, dat is precies wat je bent.

Achter de deuren loopt de kast door tot aan het plafond. Er zijn twee diepe planken boven het klerenrek. Van wat ik kan zien – alleen de voorkant van de bovenste plank is binnen mijn gezichtsveld – bevat hij donkerbruine leren koffers, erg versleten; een cameratas, skischoenen en drie zwarte vinylmappen met een etiket

op vijf centimeter brede ruggen: 'Belastingen'. De plank eronder bevat vijf dikke truien met een ronde hals: twee donkerblauwe, een zwarte, een gebroken witte en een kastanjebruine; en vier stapels overhemden, waarvan ieder of lichtblauw of bleekroze of wit is. ('Ik bel Brooks Brothers eenmaal per jaar,' vertelt hij me enkele dagen later. 'Zij sturen me de overhemden en ik hoef er niet heen te gaan. Ik heb er een hekel aan winkels in te gaan.' Wanneer een hemd tekenen van rafels aan de manchetten of de boord vertoont, legt hij het op een aparte stapel en draagt het thuis, zo zal ik merken; de man van de Chinese wasserij brengt de schone en gestreken, maar gerafelde overhemden samen verpakt, maar gescheiden van de rest, terug. Als een hemd een vlek krijgt die niet meer verwijderd kan worden, gooit hij het weg.)

Naast de overhemden liggen twee tennisrackets, waarvan de handgrepen over de rand van de plank heen steken. Zes witte polohemden op het kartonnetje van de stomerij, vijf tennisshorts. (Hij speelt het hele jaar door op dinsdag van 12.30 uur tot 14.30 uur, op donderdag van 12.15 uur tot 14.00 uur, op zondag van 15.00 uur tot 17.00 uur, zo zal ik gaan begrijpen. Hij draagt de rackets in de hoezen waarin hij ze gekocht heeft, de rest van zijn uitrusting in een bruine papieren zak.) Nog steeds op de tweede plank staat tegen de rechterwand een stapel van tien witte slopen naast een grotere stapel met tien witte lakens.

Het pak dat hij draagt in de kamer ernaast en eventuele andere die naar de stomerij zijn niet meegerekend,

bezit hij negen pakken. Drie ervan – een donkergrijs, een donkerblauw met een krijtstreepje, een grijze tweed; allemaal met vest, allemaal precies hetzelfde gesneden – zijn gloednieuw. Drie andere – een wit linnen, een middengrijs flanel, een blauw en wit seersucker; de eerste twee met vest en weer allemaal hetzelfde gesneden – zijn nauwelijks minder nieuw. Een grijs gabardine en een donkergrijs wollen pak met een krijtstreepje zijn allebei hooguit twee jaar oud; en er hangt een smoking. (Die is vier jaar oud, zal hij me later zeggen; ik zal hem de smoking niet zien dragen. Op een gegeven moment zal hij de opmerking maken dat zijn pakken al elf jaar lang gemaakt worden door dezelfde kleermaker in Little Italy en dat hij voor de pakken van dit jaar en van vorig jaar niet is gaan passen, verrukt dat hij de protesterende kleermaker ervan heeft weten te overtuigen dat het onnodig was. ‘Waarom zou ik ieder jaar weer gaan passen, drong het ineens tot me door. Het is zo vervelend en ik weeg sinds de middelbare school nog steeds hetzelfde en ik groei allang niet meer.’ Zodra een pak ook maar een slijtageplek vertoont, geeft hij het aan de Chinees die zijn was doet, maar niet stoomt. ‘Maar hij is zeker dertig centimeter kleiner dan jij,’ zal ik zeggen, wanneer hij de grijze gabardine op deze manier wegdoet. ‘Wat kan hij in ’s hemelsnaam doen met een pak van jou?’ ‘Weet ik niet,’ zegt hij. ‘Ik vraag er nooit naar. Hij neemt ze altijd aan.’)

Hij bezit twee skibroeken, allebei donkerblauw, en twee oude kakibroeken, een met verfvlekken. (‘Een

paar jaar geleden probeerde ik de badkamer een beurt te geven, een vergissing, ik ben niet goed in het doen van dingen die ik alleen maar doe omdat ik denk dat ik ze doen moet. Het blijkt nooit de moeite waard te zijn, die badkamer was het slechtste schilderwerk dat je ooit onder ogen zou kunnen krijgen.)

Een beige regenjas hangt naast een donkere wollen overjas, helemaal aan het eind van het rek neemt een donzen ski-jack een halve meter in de breedte in beslag. Schuin tegen de achterwand geklemd staan een stel ski's met stokken. Opgehangen aan een koperen stang aan de binnenkant van de linkerdeur hangt een dozijn dasen die zo op elkaar lijken, dat ze, wanneer ik door mijn ooghaan kijk, zich lijken uit te breiden tot één geheel van dezelfde stof. De meeste zijn donkergrijs of donkerblauw met kleine geometrische werkjes in kastanjebruin; twee ervan zijn donkerblauw met witte stipjes, de meest avontuurlijke is grijs met een discreet patroon in wit en kastanjebruin. ('Ik houd niet van afwisselende kleren,' zal hij zeggen. 'Dat wil zeggen, bij mijn eigen kleren. Ik vind het prettig te weten dat ik iedere dag er zo goed als hetzelfde uit zal zien.') Op de vloer staan op een rij drie paar suède schoenen, vier paar dezelfde schoenen met gaatjes, één paar gewone roodbruine instapschoenen.

Ik doe de deuren dicht en loop op mijn tenen naar het bureau dat tegen de wand staat die de slaapkamer van de woonkamer scheidt. Het heeft zes laden: drie ondiepe, twee met een tussenmaat, de onderste een diepe

la. Ik begin bovenaan. Een stapel witte zakdoeken met monogram, een polshorloge zonder bandje, een oud zakhorloge, een zwartzijden strikdas, eenmaal gevouwen, en in de omgekeerde deksel van wat een jampot zou hebben kunnen zijn liggen een paar gladgouden manchetknopen, één smalle gouden dasclip en één gemaakt van blauw email met een dun gouden streepje dat over het midden in de lengte naar beneden loopt. Die heeft iemand hem gegeven, denk ik, dit is duidelijk een geschenk, nog een leuk ook. Volgende la: twee paar zwartleren handschoenen, één paar met voering, het andere zonder, een bruin paar, ongevoerd, grote opgeblazen skiwanten, een sjerp. Derde la: een marineblauwe zwembroek, een kruisbeschermer, één pyjama – marineblauw met witte biezen – nog in de plastic fabrieksverpakking. Nog een cadeau? Nee, het prijskaartje zit er nog aan. De volgende la, de eerste met de tussenmaat, bevat zeker wel een paar dozijn onderbroeken. Veertien paar witte wollen sokken en een overhemd met gesteven front in cellofaan hebben een plaats eronder. De grootste la klemt en ik moet er meermalen aan trekken. Wanneer ik hem eindelijk op een kier open heb, staar ik vol verbazing: tot aan de rand toe volgepropt, staat de la bol van wat wel duizend precies gelijke lange zwarte sokken lijken te zijn. Deze man bezit meer sokken dan alle mannen die ik ooit gekend heb bij elkaar. Ik denk: waar is hij bang voor? Dat ze alle sokkenfabrieken van de ene dag op de andere zullen sluiten? ('Ik heb er een hekel aan om naar de wasserij te gaan,' zegt hij een paar

weken later. ‘Als je het eenmaal uitgekiend hebt, is het simpel, maar ik heb er lang genoeg over gedaan. Hoe meer je van dat spul hebt liggen, hoe minder vaak je naar de wasserij of naar de winkel hoeft te gaan.’ Ik zal vanaf het bed naar hem kijken, mijn lichaam vloeibaar, zwevend: hij pakt twee sokken uit de la, duwt zijn hand in één ervan – zijn huid schijnt door het breisel op de hiel, hoewel er vooralsnog niets is wat op een gat duidt – en laat de sok in de prullenbak vallen. ‘Het is ook beter om allemaal dezelfde te hebben,’ zal hij tegen me zeggen. ‘Dan hoef je ze nooit bij elkaar te zoeken. Met die onzin ben ik de hele middelbare school aan het knoeien geweest, dat is onuitstaanbaar.’)

Ik doe de la dicht, spring op het bed, ga op mijn rug liggen, stuiter een paar keer, fiets met mijn benen in de lucht. Ik ben buiten mezelf. Verliefd worden op een hamsteraar van sokken, een sokkenhamsteraar, een man die hele voorraden sokken aanlegt... ik kan niet nalaten om ingehouden proesterige geluiden te maken, om te zorgen niet hardop in lachen uit te barsten, al is de stem van zijn slome vriend nu doordringend, ik zou waarschijnlijk ‘brand’ kunnen schreeuwen zonder gehoord te worden.

Het is kwart voor tien. Ik word eindelijk rustig, vouw mijn armen onder mijn hoofd. Ik kijk naar het plafond en volg de lichtvlek die daar door het schemerlampje gevormd wordt. Als je moeder je zo zou kunnen zien – snuffelen in de spullen van een ander, dat is het summum. Niet echt snuffelen, zeg ik tegen mijzelf, terwijl

ik me nu schuldbewust voel, maar toch niet kan ophouden met grijnzen: ik heb niets aangeraakt. God verhoede echter dat hij in mijn kast snuffelt! Omdat ik terecht veronderstelde dat wij spoedig naar de slaapkamer zouden verhuizen, had ik stiekem de schuifdeur van de klerenkast van tevoren dichtgedaan, terwijl hij nog koffie dronk in de zitkamer, eergisteravond. De janboel, de rommel: de getuigenis van tien jaar veranderende mode, zich steeds opstapelend naast en afwisselend met wat ik toevallig dit jaar draag. Toen ik een maand geleden een jurk zocht, die vervolgens bleek te zijn zoekgeraakt bij de stomerij, kwam ik een overgebleven minirok tegen; geschrokken gooide ik hem weg, toen zocht ik hem weer op en hing hem terug; ik had er een reuzetijd in gehad, 't was eerst wat opwindend geweest! En de verbleekte regenjas met de geruite voering, nog uit mijn eerste studiejaar, en de broek die ik in de uitverkoop bij Bonwit gekocht had, omdat hij van zulke fijne geruite wollen stof was gemaakt, hoewel hij die herfst niet alleen veel te kort bleek en de zoom maar een centimeter breed, maar bovendien bijna onmogelijk te dragen bij wat ik verder bezat; toch kan ik mezelf niet zover krijgen hem weg te doen: omdat het een koopje was en hij van zo'n goede kwaliteit was. De stapels, de troep, de andere rommel onder in mijn kast – de puntige schoenen met hielbandjes die het desnoods onder een lange rok nog wel doen; de onelegante gummi regenhoed die ik eens per jaar draag als het stortregent en ik zo nodig sigaretten moet halen; de Gucci-tas die ik nu al jaren niet uit

de kast gehaald heb, maar wat was ik opgewonden toen ik hem kocht voor bijna twee weken salaris, uitgelaten dat ik de top had bereikt van wat ik toen als New Yorkse elegantie beschouwde; ceintuurs die van hun haken zijn gevallen, kleine rode laarsjes, allang te klein geworden, achtergelaten door het jongetje van de foto op mijn spiegel; de voetbaltrui, eens van een vergeten minnaar, die ik draag als ik het huis schoonmaak...

Wat ben je nu eigenlijk te weten gekomen, vraag ik me af; wat weet je nu nog meer, behalve dan dat je een stiekeme snuffelaar bent? Nou, hij is netjes, zeg ik tot mezelf. Speelt tennis, skiet, zwemt. Kent de betekenis van het woord 'wasserette' niet. Tien witte, acht roze en elf blauwe overhemden, is dat normaal voor een man van zijn leeftijd en beroep? Hoewel het ook mijn leeftijd is, bedenk ik, en wanneer heb ik ooit zoveel van alles bezeten? Er is één ding dat ik wel weet: ik heb nog nooit een man gehad die zo'n beperkt idee heeft van het kleurengamma. Geen paars, hardroze, turquoise of oranje – goed; maar geen bruin? Geen groen, geen geel, geen rood? Die kleine kastanjebruine dingetjes op zijn dassen tellen niet mee. Alles is blauw of grijs of wit of zwart, behalve natuurlijk die roze overhemden.

Dit is een ongewoon iemand met wie je gaat optrekken, zeg ik in mezelf. Afgezien van de kleren die hij wel heeft, hoe staat het met de kleren die hij niet heeft? Ik maak een lijst op een dik vel schrijfpapier. Zijn pen maakt mijn handschrift, normaal klein en dicht bij elkaar, schuin en wijd uit elkaar, zoals ik niet gewend

ben. Geen badjas, schrijf ik – nou goed. Eén pyjama, nog in de verpakking? Misschien om bij de hand te hebben voor het geval hij met spoed naar een ziekenhuis zou moeten, gekocht in een stemming waarin moeders je vertellen niet op veiligheidsspelden in je ondergoed te vertrouwen... Geen sjaal, geen hoed: waarschijnlijk ongevoelig voor verkoudheid. Maar waarom heeft hij helemaal geen spijkerbroek? Ken ik iemand – iemand – die niet tenminste één spijkerbroek bezit, zelfs al wordt hij niet langer gedragen, alleen maar eentje overgehouden uit de jaren zestig? En geen coltruien. Geen leren jasje; geen blazer, niet één enkel armzalig T-shirtje! Waar is de ribfluwelen broek waar ik bij mannen aan gewoon ben, waar zijn de sandalen, waar de sportjasjes, de geruite flanelen overhemden?

Ik bestudeer mijn lijst. ‘Het is in orde,’ zijn opgewekte stem verheft zich in de andere kamer. ‘Geeft niet, ik heb het graag gedaan, maar ben ook blij dat we klaar zijn. Tot morgen, ontspan je, je hoeft je nergens meer ongerust over te maken...’ Ik zwaai mijn benen van het bed, ga rechtop zitten, vouw het stuk papier in tweeën en stop het in mijn handtas, die op de vloer naast het bed staat. De voordeur slaat dicht. Hij staat op de drempel van de slaapkamer, glimlachend: ‘Afgelopen, klaar, hij is weg. Tijd om ’t te vieren, lieverd, je had deze vervelende situatie niet beter kunnen oplossen, tijd om een glaasje wijn te drinken...’

Even voor middernacht liggen wij op zijn bed. Het draaide erop uit dat we helemaal geen glaasje wijn

dronken, maar dat we met elkaar naar bed gingen, gehaast en met het grootste deel van onze kleren nog aan; we hebben samen een douche genomen en ik heb hem verteld dat dit voor het eerst was sinds tien jaar en dat ik verreweg de voorkeur geef aan een bad. Gehuld in handdoeken eten we drie grote stukken bosbessentaart die nog van het avondeten over zijn en drinken we een fles Chablis leeg. Ik lig op mijn rug en kijk naar het plafond met mijn armen onder mijn hoofd. Hij ligt languit op zijn buik. Zijn rechterarm ligt onder zijn hoofd, terwijl zijn linker plat en licht over mijn borsten ligt. Midden in het verhaaltje voor de statistiek waar hij me om gevraagd heeft – broers en zusters en ouders en grootouders, geboorteplaats, scholen, baantjes – stop ik en doe mijn ogen dicht... Toe nou, denk ik, zelfs in mijn gedachten sprakeloos, niet in staat me naar hem toe te draaien en als eerste te beginnen, toe nou... Hij doorbreekt de stilte en zegt: ‘Ik wil je iets laten zien.’ Hij gaat de kamer uit, komt weer terug met zijn scheerspiegel, slaat me in mijn gezicht en gaat op de rand van het bed zitten. Mijn hoofd is naar één kant op het kussen gevallen. Hij pakt een handvol van mijn haar en trekt mij terug tot ik naar hem kijk. Hij houdt de spiegel omhoog zodat ik hem kan zien en samen kijken we hoe de symmetrische plek op mijn wang verschijnt. Gebiologeerd staar ik naar mijzelf. Dit gezicht herken ik niet; het is uitdrukkingloos, een stuk schilderslinnen waar vier vlekken op staan, rood als oorlogsverf. Hij volgt ze zachtjes met zijn vingers.

De volgende dag tijdens een zakenlunch verlies ik mijn gedachtegang midden in een zin, als het spiegelbeeld van de vorige avond weer in me opkomt. Een heftig verlangen overspoelt me zo hevig, dat het me misselijk maakt. Ik duw mijn bord van me af en stop mijn handen onder mijn servet. Ik zou wel willen huilen als ik eraan denk dat het nog vier uur duurt voor ik hem weer zie.